

מ"ת 11336/12/15 - מדינת ישראל נגד חאלד חמדוני

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 11336-12-15 מדינת ישראל נ' חמדוני
תיק חיצוני: 520986/2015

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
המבקשת	מדינת ישראל ע"י ב"כ, עו"ד איריס מוריץ
נגד	
המשיב	חאלד חמדוני ע"י ב"כ, עו"ד איציק שדה

החלטה

בקשה למעצר המשיב, עד תום ההליכים.

על פי עובדות האישום, ביום 2.11.15 בשעה 21.00 או בסמוך לכך, עבר המשיב ליד המתלוננת ברחוב, כשהוא רוכב על אופניים, וחטף מידה את מכשיר הטלפון הנייד כך שהאזניות יצאו מאוזניה, והמשיך בנסיעתו. בהמשך, בשעה 22.00 או בסמוך לכך, מכר המשיב את המכשיר לאחר, תמורת 600 ₪. בשל כך מיוחסות לו העבירות של תקיפה כדי לגנוב, וכן גניבה.

התביעה סקרה את הראיות וטענה כי המארג השלם שלהן עולה כדי ראיות לכאורה שדי בהן בשלב זה. לעניין עילת המעצר, טענה כי המשיב שוחרר ממאסר ממושך, אך בחודש מאי השנה, והוא נושא על שכמו עבר פלילי מכביד. לנוכח זאת, עתרה למעצרו עד תום ההליכים.

ב"כ המשיב טען כי לא התגבשה העבירה של תקיפה כיוון שעל פי הראיות, המתלוננת שללה כל התנהגות אלימה כלפיה מצד הגנב. בנוסף, נטען כי חל כרסום בראיות התביעה בכך שלא נערך מסדר זיהוי למתלוננת, וכן מחקרי התקשורת אינם מהימנים. לאור אלה, הוצע כי המשיב ישוחרר בפיקוח אמו ואחותו, אף ללא מעצר בית.

ראיות לכאורה

מעיון בתיק החקירה עולה כי הראיות המפלילות את המשיב, מצויות בשילוב שבין תלונת המתלוננת, עדותם של מוחמד אבו עישה ואחיו אחמד אבו עישה, ומחקרי תקשורת, והכל כמפורט להלן.

א. המתלוננת הזעיקה את המשטרה במועד האירוע ומסרה תיאור של המקרה. היא מסרה כי נחטף ממנה הטלפון, אך לא היה שימוש בכוח. עוד באותו הערב, בשעה 22.54 הגישה תלונה בה פירטה את כל אשר אירע, וכן תיארה את החשוד כבעל חזות מזרחית, רזה, נראה כבן 18, מגולח ובעל שיער שחור, תווי פניו היו "רגילים", והיא הבחינה בהם לאור תאורה במקום. בשלבים מתקדמים יותר של החקירה מסרה המתלוננת כי לא תוכל לזהות את הגנב במסדר זיהוי.

התיאור שמסרה המתלוננת תואם לחלוטין את מראהו של המשיב, הנראה צעיר מכפי גילו.

ב. אינני מקבלת את הטענה לפיה מעשי המשיב הנטענים אינם מגבשים עבירה של תקיפה כדי לגנוב. המתלוננת העידה מפורשות כי המכשיר נגנב מידיה ואף האוזניות נמשכו מתוך אוזניה. גם אם לא בוצעה העבירה באלימות קשה, עדיין יש כאן "הפעלת כוח" ועל כן המעשה בא בגדר הגדרת העבירה בסעיף 378 לחוק העונשין.

ג. ביום 1.12.15 בעקבות מחת"ק אותר המכשיר הגנוב, כמצוי בחזקתו של אחד, מוחמד אבו עישה (להלן: מוחמד). בעקבות זאת, נתפס המכשיר בביתו במהלך חיפוש על פי צו. מוחמד, שהוא נער כבן 18, נחקר באזהרה ביום 1.12.15 ומסר כי דודתו אינתסאר ידעה שהוא מעוניין במכשיר נייד, ובמועד שלא זכור לו במדויק, כמה שבועות קודם לכן, בסביבות השעה 21.00, התקשרה אליו ממספר 052-7280188 וסיפרה לו כי המשיב התקשר אליה ומסר שיש לו מכשיר למכירה, ושאל האם יש מי שמעוניין לקנות. מוחמד שהכיר את המשיב היכרות מוקדמת, הלך לבית המשיב כשבדו 500 ₪, אך המשיב דרש 600 ₪, לכן התקשר אל אחיו אחמד אבו עישה (להלן: אחמד), וביקש שיביא לו עוד 100 ₪, וכך רכש את המכשיר, הכניס לתוכו כרטיס סים מספר 052-6415040 (להלן: מספר הסים), והשתמש בו כמה שבועות, עד לבוא המשטרה. מוחמד טען שהשתמש במכשיר לראשונה ביום 3.11.15.

ד. עדותו של מוחמד מקבלת חיזוק, בעדות אחמד, שהוא נער כבן 12. הלה נחקר ביום 2.12.15 ומסר כי מוחמד התקשר אליו בשעת לילה וביקש שיביא 100 ₪, ויחכה לו לידי ביתו של המשיב. אחמד עשה כאמור ופגש את מוחמד בבית המשיב, והיה עד להשלמת העסקה. אחמד מסר כי להערכתו, המכירה נעשתה לפני השעה 22.00, שכן ראה שהפלאפל היה פתוח, וידוע לו שהוא נסגר בשעה 22.00.

ה. אמנם, מוחמד ואחמד לא זכרו לומר מה היה התאריך המדויק שבו נרכש המכשיר מידי המשיב, אך פרט זה ניתן להשלמה על פי מחקרי תקשורת שנערכו. מן החומר עולה כי ביום 2.11.15 בשעות הערב, נערכו 4 שיחות קצרות בין מוחמד (בכרטיס הסים) לבין אינתסאר, וזאת בין השעות 18.13 ועד 21.38. עוד עולה כי החל מיום 3.11.15 בשעה 12.57, החל כרטיס הסים להתארח במכשיר הגנוב. ראיות אלה מחזקות את גרסת מוחמד בדבר הצעת דודתו לרכוש המכשיר, ויש בהן כדי לצמצם עד מאד את פער הזמנים שבין גניבת המכשיר ועד הגעתו לידי מוחמד, באמצעות המשיב.

אני ערה לטענות המשיב לפיהן קיים קושי בגרסת מוחמד לעניין המועד שבו רכש את כרטיס הסים, אך לדעתי אין בכך כדי לכרסם בראיות המפלילות, הן משום שייתכן שאינו זוכר במדויק את מועד רכישת הכרטיס, והן משום שבכל מקרה, ברור הוא כי למחרת מועד הגניבה, כבר היה המכשיר בידיו, ולפי גרסתו רכש אותו בערב שקדם לתחילת השימוש, היינו: ביום 2.11.15 בערב (שהוא מועד הגניבה).

העובדה שמוחמד מסר מספר מהימן של אינתסאר ותיאר השתלשלות עניינים התואמת פחות או יותר את מחקר התקשורת, יש בה כדי לחזק את הראיות המפלילות.

1. המשיב עצמו סיפר בפתח חקירתו כי במהלך החודש האחרון מכר מספר פלאפונים אחרים שמצא ליד השוק, או רכש בתחנה המרכזית. כבר בכך יש כדי לחזק את ההתרשמות שהתחום של מכירת פלאפונים "אבודים" אינו זר לו. בעניין המכשיר המדובר, בתחילה הרחיק עצמו כליל וטען שאינו זוכר בכלל שמכר למוחמד, אך לאחר מכן שינה טעמו ומסר שאכן מכר לו מכשיר תמורת 600 ₪. כשנשאל מהיכן הגיע המכשיר לידי, סיפר שרכש אותו מנרקומן שאינו מוכן למסור את פרטיו, והמכשיר היה "זרוק" אצלו לפחות יומיים בטרם מכר אותו למוחמד. לאחר מכן, שוב שינה גרסתו ומסר כי המכשיר היה אצלו ונמכר עוד באותו ערב, לאחר שהיה בידי שעה וחצי.

2. ככלל, גרסתו של המשיב היא רצופת קשיים ופרכות, ויש בה כדי לחזק עד מאד את הראיות נגדו. יחד עם זאת, למעשה המשיב מודה שהחזיק במכשיר בערב שבו מכר אותו למוחמד, למשך שעה וחצי. בידענו (על פי התלונה ומחקרי התקשורת) כי המכשיר נגנב באותו ערב בשעה מוקדמת יותר, לא מתקבלת על הדעת האפשרות לפיה הספיק המכשיר להיגנב על ידי אלמוני (מגולח), ולעבור לידי נרקומן (שקשה להניח שהיה מגולח...), ומשם לידי המשיב, עד שנמכר למוחמד עוד לפני השעה 22.00. לכך יש לצרף את העובדה שהמשיב מסרב, משום מה, למסור את זהותו של אותו נרקומן עלום שמכר לו את המכשיר, או כל פרט אודותיו.

ח. לאור כל האמור, אינני מוצאת פגם בכך שלא נערך מסדר זיהוי למתלוננת, מה גם שנערכה פנייה אליה בעניין זה, אך היא מסרה שלא תוכל לזהות את פניו של הגנב.

מכלול הראיות מהווה מארג שלם שפרטיו מתיישבים אלה עם אלה, באופן שדי בו על מנת לקבוע קיומן של ראיות לכאורה נגד המשיב.

עילת המעצר

ידועות ההלכות בעניין התגבשותה של עילת מעצר בעבירות רכוש, ואין צורך לחזור עליהן.

בענייננו, המדובר בעבירה שהיתה כרוכה בבריונות אלימה, בחטיפת פלאפון מידיה של נערה שהלכה לתומה ברחוב. לדעתי, העובדה שלא היה צורך בהפעלת כוח רב על המתלוננת, אין בה כדי להפחית מן המסוכנות העולה מן העבירות, וייתכן שאף להיפך, יש בה כדי להבליט את נכונותו של המשיב לתקוף עוברי אורח חסרי אונים דווקא.

אם לא די בכך, למשיב עבר פלילי מכביד בעבירות רכוש וסמים והוא אף ריצה מאסרים ממושכים. לאחרונה נדון למאסר בן 16 חודשים, ממנו שוחרר בחודש מאי השנה.

המשיב העיד על עצמו כי לא פעם ולא פעמיים עסק לאחרונה במכירה וקנייה מפוקפקים למדיי של מכשירי פלאפון. במקרה דנן, פעל בנחישות ומקצועיות רבים לכאורה, לשם מכירת המכשיר תוך פרק זמן קצרצר מאז הגניבה.

בכל אלה יש כדי לבסס עילת מעצר של מסוכנות, על כן אני קובעת כי קיימת עילת מעצר.

ב"כ המשיב לא הציע חלופת מעצר שיש בה ממש, ולא עתר למתן תסקיר.

לנוכח כל האמור אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, א' טבת תשע"ו, 13 דצמבר 2015, בהעדר
הצדדים.